

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2012. július 19. (*)

„Hatodik héairányelv – A 11. cikk A. része (1) bekezdésének a) pontja, a 17. cikk (5) bekezdése és a 19. cikk (1) bekezdése – Bingójáték szervezése – Jogszabályon alapuló, arra vonatkozó kötelezettség, hogy a szelvények vételárának egy hányadát nyeremény formájában a játékosoknak visszafizessék – Az adóalap számítása”

A C-377/11. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Spanyolország) a Bírósághoz 2011. július 18-án érkezett, 2011. május 18-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **International Bingo Technology SA**

és

a **Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök, M. Safjan, A. Borg Barthet, E. Levits és J.-J. Kasel (előadó) bírák,

előtanácsnok: N. Jääskinen,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a spanyol kormány képviseletében S. Centeno Huerta, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében L. Lozano Palacios, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az 1998. október 12-i 98/80/EK tanácsi irányelvvel (HL L 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 315. o.) módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o., a továbbiakban: hatodik irányelv) 11. cikke A. része (1) bekezdése a) pontjának, 17. cikke (5) bekezdésének és 19.

cikke (1) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 A kérelmet az International Bingo Technology SA (a továbbiakban: International Bingo) és a Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya az e társaság által az 1999-es adóév során fizetendő hozzáadottérték-adóra (a továbbiakban: héa) vonatkozó adólevonási hányad számítása.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A hatodik irányelv 11. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A. *Belföldön*

(1) Az adóalap a következő:

a) a b), c) és d) pontban nem említett termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás teljesítése esetén minden, ami a teljesítés ellenértékét képezi, amelyet az átadó [helyesen: az eladó] vagy a szolgáltatást teljesítő ezért az értékesítésért az átvető [helyesen: vevő], a szolgáltatás címzettjét vagy harmadik személyt kap vagy kapnia kell, beleértve az ezen értékesítés árával közvetlenül összefüggő támogatásokat;

[...]

4 A hatodik irányelv 17. cikke (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése az irányelv 28f. cikkéből következő változatában a következőképpen rendelkezik:

„(2) Amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat adóköteles tevékenységéhez használta fel, az adóalany jogosult az általa fizetendő adóból levonni a következő összegeket

a) az olyan, belföldön adóköteles termékek és szolgáltatások után fizetendő, illetve megfizetett [héa], amelyet részére egy másik adóalany szállított [helyesen: értékesített] vagy fog szállítani [helyesen: fog értékesíteni], illetve teljesített vagy fog teljesíteni;

[...]

(5) Amennyiben az adóalany termékeket és szolgáltatásokat olyan értékesítéshez használ fel, amelyre a (2) és (3) bekezdés szerint adólevonási jog áll fenn, és ezzel egyidejűleg olyan értékesítéshez is, amelyre nézve nem áll fenn az adólevonási jog, úgy a [héa] levonását csupán addig a mértékig lehet megengedni, amely az először említett értékesítésre vonatkozik [helyesen: az adólevonás csak a héának az adóköteles tevékenységekkel arányos része tekintetében engedélyezhető].

E levonható hányadot a 19. cikknek megfelelően az adóalany által teljesített összes értékesítésre alkalmazni kell.

A tagállamok azonban a következőket tehetik:

a) engedélyezhetik az adóalanyoknak, hogy üzleti tevékenysége valamennyi részterületére külön levonási hányadot alkalmazzon, ha minden ilyen részterületről külön nyilvántartást vezet;

b) kötelezhetik az adóalanyt, hogy üzleti tevékenysége valamennyi részterületére külön levonási hányadot alkalmazzon, és hogy valamennyi ilyen részterületről külön nyilvántartást vezessen;

c) engedélyezik vagy kötelezővé teszik, hogy az adóalany az adólevonást a termékek vagy szolgáltatások összességére vagy egy részére [helyesen: összességének vagy egy részének rendeltetése szerint] alkalmazza;

d) engedélyezik vagy kötelezővé teszik, hogy az adóalany az adólevonást az első albekezdésben megállapított szabállyal összhangban valamennyi termékre és szolgáltatásra alkalmazza, amelyeket az ott megnevezett ügylet céljaira használ fel;

e) engedélyezik, hogy amennyiben az adóalany által le nem vonható [híj] jelentéktelen összeg, úgy azt figyelmen kívül lehessen hagyni.”

5 A hatodik irányelv 19. cikkének (1) bekezdése a következőket írja el:

„A 17. cikk (5) bekezdésének első albekezdése szerinti levonható arányosított adó a következő tört eredménye, amelynél

– a számlálóban a 17. cikk (2) és (3) bekezdése szerint az adólevonásra jogosító éves tevékenység teljes, [híj] nélkül számított összege [helyesen: árbevételének összege] szerepel,

– a nevezőben pedig a számlálóban szereplő, továbbá az adólevonásra nem jogosító éves tevékenység teljes [árbevételének], [híj] nélkül számított összege szerepel. A tagállamok a nevezőbe bevonhatják mindazon szubvenciók összegét is, amelyek nem szerepelnek a 11. cikk A. része (1) bekezdésének a) pontjában.

Az arányosított adót éves alapon százalékban kell meg állapítani, és azt egész százalékegységre kell felkerekíteni.”

A spanyol jog

6 A hozzáadottérték-adóról szóló, 1992. december 28-i 37/1992. sz. törvény (Ley 37/1992 del Impuesto sobre el Valor Añadido) (a BOE 1992. december 29-i 312. száma, 44247. o.; a továbbiakban: héatörvény) 104. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az általános arányosítási szabály alkalmazása esetén az adómegállapítási időszakban csak az elztesen felszámított adónak az alábbi, második bekezdés rendelkezései alapján megállapított százaléka vonható le.

Az első bekezdésben foglaltak alkalmazásakor az elztesen felszámított adó számításakor nem vehetők figyelembe azok a tételek, amelyek e törvény 95. és 96. cikke alapján nem vonhatók le.”

7 A héatörvény 104. cikke (2) bekezdésének első bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az első bekezdésben megállapított levonható százalékegység meghatározásakor százzal meg kell szorozni azt a törtet, amelynek

1° számlálójában az adóalany által vállalkozási vagy szakmai, vagy adott esetben bizonyos elkülönült területen folytatott tevékenysége során végzett, adólevonásra jogosító termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás adott naptári évre meghatározott teljes összege;

2° nevezőjében pedig az adóalany által vállalkozási vagy szakmai, vagy adott esetben

bizonyos elkülönült területen folytatott tevékenysége során végzett termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás adott naptári évre meghatározott teljes összege szerepel, ideértve az adólevonásra nem jogosító termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás összegét is.”

8 A héatörvény 104. cikke (4) bekezdésének első bekezdése a következőket írja el?:

„Az arányosított adó számításánál az »ügyletek teljes összegének« az ezen ügyletekhez kapcsolódó, és az e törvény 78. és 79. cikke szerint meghatározott ellenértékek összegét kell tekinteni, ideértve az adómentes és nem héaköteles ügyleteket is.”

9 A héatörvény 78. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az adó alapja az adóköteles ügyletek ellenértékének a fogyasztótól vagy harmadik személytől származó teljes összege”.

10 A Departament de Governado de la Generalitat de Catalunya 1979. január 9-i rendeletének az 1995. január 18-i rendeletében megállapított szövege akként rendelkezik, hogy „az egyes játékok vagy sorsolások alkalmával kiosztott nyeremények összege az összes eladott szelvény névértékének 69%-a, amiből 10% a sornyeremény, 59% pedig a bingónyeremény”.

Az alapeljárás és az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdések

11 Az International Bingo bingójátékot szervező társaság. E társaság héalanyának minősül, de mentes ezen adó alól az említett játék szervezésére vonatkozó árbevétele tekintetében.

12 Az International Bingo azonban egyéb olyan tevékenységet is folytat, amelynek vonatkozásában nem mentesül a héafizetés alól. Ezen tevékenységek közé tartozik a „bingójátékra kivetett adó” beszedése és megfizetése, amely adó a szelvények vételára egy részének felel meg, és amelyet a szervezők a játékosoktól vonnak el, és azt megfizetik az illetékes adóhatóságnak. E szervezők ezért a tevékenységért ellenértékként beszedési díjat kapnak az említett adó összege 10%-ának erejéig. Ezen – héaköteles – díj összege képezi az adóalapot az említett szervezők által az általuk végzett szolgáltatásnyújtás után fizetendő héa számítása tekintetében.

13 Amennyiben a szervezők a bingójáték céljaira kijelölt helyiségekben egyéb, a héa alól nem mentesülő tevékenységeket is folytatnak, mint amilyen például bárók vagy éttermek üzemeltetése, az esetükben a levonható héa meghatározása tekintetében a hatodik irányelv 17. cikkének (5) bekezdése értelmében vett arányosítási szabályt kell alkalmazni.

14 Az említett hányad kiszámítását illetően az International Bingo az árbevételeből a héatörvény alapján levonta annak a nyereménynek az összegét, amelyet a nyerteseknek ki kellett osztania, amely összeg a bingószelvények vételárának egy meghatározott százalékát teszi ki. Az Agencia Estatal de la Administración Tributaria (állami adóigazgatási hivatal) ezt ellenzi. Határozata szerint az említett hányad kiszámításának alapjául szolgáló árbevételbe bele kell számítani a nyertesek számára kifizetett nyereményt is.

15 Mivel a Tribunal Económico-Administrativo Regional de Catalunya (TEARC) elutasította az említett Agencia ezen határozata ellen az International Bingo által benyújtott keresetet, az utóbbi társaság a Tribunal Superior de Justicia de Catalunához fordult, azzal érvelve, hogy az első fokon hozott ítélet ellentétes a hatodik irányelvvel, a Bíróság által alkalmazott értelmezés szerint.

16 A kérdést elterjesztő bíróság álláspontja szerint az eltte folyamatban lévő jogvita elbírálásához meg kell határozni az International Bingo által a játék szervezéséért „ténylegesen megkapott ellenértéket”. E tekintetben az említett bíróság megállapítja, hogy a Bíróság C-38/93.

sz. Glawe-ügyben 1994. május 5-én hozott ítéletének (EBHT 1994., I-1679. o.) és a C-498/99. sz. Town & County Factors ügyben 2002. szeptember 17-én hozott ítéletének (EBHT 2002., I-7173. o.) egyes elemei arra engednek következtetni, hogy a bingójáték olyan szervezője, mint amilyen az előtte folyamatban lévő ügy tárgyát képezi, valószínűleg nem rendelkezik a szelvények vételárának a nyeremények nyertesek számára történő kifizetésére elkülönítendő részével.

17 Először is ugyanis a nyeremények összegének megfelelő értékeket jogszabály határozza meg, amely előírja, hogy az egyes játékok vagy sorsolások alkalmával kiosztott nyeremények összege az összes eladott szelvény névértékének 69%-a.

18 Ezenfelül, mivel a szelvény árából a nyereményre tekintettel történő visszafizetés arányát a jogszabály előzetesen rögzíti, az nem kétséges. A játékonként kifizetendő nyeremény összege csak az eladott szelvények számától függ, és egy egyszerű számtani művelettel megállapítható.

19 Végezetül, mivel a szelvények vételárának a nyertesek részére kiosztandó nyereményre eső részével a bingójáték szervezője csak a játék kezdetétől annak befejezéséig rendelkezik, a szervező a nyeremény pusztá ideiglenes letéteményesének tekinthető.

20 A Tribunal Superior de Justicia de Cataluña közlése szerint a spanyol bíróságok által az olyan szolgáltatások adóalapjának a kiszámítását érintően alkalmazott megoldás, mint amilyen az előtte folyamatban lévő jogvita tárgyát képezi, szöges ellentétben áll a más tagállamok által követendőnek tartottal. Meg kell tehát állapítani, hogy a hatodik irányelvnek a levonási hányad kiszámítására vonatkozó rendelkezései az ezen kiszámításra vonatkozó részletszabályok harmonizálására irányulnak-e.

21 Az említett bíróság egyébiránt felsorolt néhány olyan szempontot, amelyet az álláspontja szerint figyelembe kell venni a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem keretében. Álláspontja szerint tehát:

– a jelen ügyben a játékos által a bingószelvényért fizetendő áron belül jogilag és gazdaságilag el lehet különíteni a nyereményekre szánt összegeket és az egyéb címen felhasznált összegeket. Ez fennáll a játékokra kivetett különadó képező részre, illetve a szervező által nyújtott, az említett adó beszedésére vonatkozó szolgáltatásokért járó ellenértéket képező részre. E megkülönböztetés összefüggésében nem merülnek fel kétségek azzal kapcsolatban, hogy a nyereményre elkülönített összeget semmiképpen sem lehet az ezen szervező által nyújtott szolgáltatás ellentételezésének tekinteni;

– az adózó nem tudja gazdaságilag áthárítani a nyertes játékosra a nyereményre jutó részt is terhelő héát. Az adó által megtestesített gazdasági teher tehát nem hárítható át. A héarendszer semlegessége tekintetében emiatt bekövetkező torzulást enyhítené, ha a kiosztott nyereményeket nem vonnák be az adóalapba.

22 E körülmények között a Tribunal Superior de Justicia de Cataluña úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Valódi termékvásárlásnak, illetve szolgáltatás-igénybevételnek tekinthető-e a héa tekintetében az adóztatandó tényállás meghatározásakor, hogy a játékosok fizetik meg a szelvények vételárának a nyereményre eső részét?

2) Úgy kell-e értelmezni a hatodik irányelvnek a 17. cikkének (5) bekezdésével és a 19. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontját, hogy az olyan fokú harmonizációt ír elő, amely megakadályozza, hogy az arányosított adó

számításánál alkalmazott nevező szabályozása során a tagállamok a jogalkotásuk, illetve az ítélkezési gyakorlatuk szintjén eltérő megoldásokat alkalmazzanak arra vonatkozóan, hogy a szelvények vételárának a nyereményre eső részét beszámítják-e a hűadóalapba?

3) Úgy kell-e értelmezni hatodik irányelvnek a 17. cikkének (5) bekezdésével és a 19. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontját, hogy azzal ellentétes azon nemzeti ítélkezési gyakorlat, amely a bingójáték esetén a nyeremények összegét képezi, a szelvények vásárlásakor a játékosok által fizetett összeget beszámítja a hűadóalapba az arányosított adó hányadának számításánál alkalmazott nevező meghatározása során?”

Az elzáró döntéshozatalra elterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

23 A kérdést elterjesztő bíróság az első kérdésével lényegében azt kívánja megtudni, hogy a hatodik irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a bingószelvények olyan értékesítése esetén, mint amely az alapügy tárgyát képezi, a hűadóalapjába beletartozik-e e szelvények vételárának a jogszabályok által elzáróan meghatározott azon része, amelyet nyereményként a játékosoknak ki kell fizetni.

24 E kérdés megválaszolásához először is emlékeztetni kell arra, hogy a hatodik irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontja azt írja elő, hogy „az adóalap [...] a b), c) és d) pontban nem említett termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás teljesítése esetén minden, ami a teljesítés ellenértékét képezi, amelyet az eladó vagy a szolgáltatást teljesítő ezért az értékesítésért a vevőtől, a szolgáltatás címzettjétől vagy harmadik személytől kap vagy kapnia kell”.

25 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint e rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy a szolgáltatásnyújtás adóalapját az e szolgáltatásért ténylegesen kapott ellenérték képezi (lásd többek között a C-126/88. sz. Boots Company ügyben 1990. március 27-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-1235. o.] 19. pontját és a fent hivatkozott Town & County Factors ügyben hozott ítélet 27. pontját).

26 A Bíróság azt is megállapította, hogy a pénznyerő automaták esetében, amelyek, mint az alapügyben, a jogszabály által előírt közens kötelezettségek alapján nyereményként a játékosok tétjeinek egy meghatározott százalékát osztják ki, az üzemeltető által az automaták rendelkezésre bocsátásáért ténylegesen kapott ellenértéket a téteknek csak az a része képezi, amellyel az üzemeltető ténylegesen rendelkezhet a saját nevében (a fent hivatkozott Glawe-ügyben hozott ítélet 9. pontja).

27 Márpedig az olyan játék esetében, mint amely az alapügy tárgyát képezi, meg kell állapítani, hogy a játék lebonyolításának a feltételeit jogszabály határozza meg, és a szelvények vételárának a játékosok számára nyereményként kiosztandó százalékát közens jogszabályi rendelkezés rögzíti.

28 Mivel a szelvények vételárának a nyereményként a játékosok számára kiosztott része elzáróan meg van határozva, és közens, az nem tekinthető a játék szervezője által a szolgáltatásáért kapott ellenértéknek (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Glawe-ügyben hozott ítélet 12. pontját).

29 Következésképpen az olyan játék keretében, mint amilyen az alapügy tárgyát képezi, a játék szervezője által a nyújtott szolgáltatásért ténylegesen kapott ellenértéket a szelvények vételárának a vételár jogszabályban meghatározott azon részével csökkentett összege képezi, amelyet a

nyereményként a játékosok számára ki kell osztani. Ugyanis a játékszervező saját nevében csak a vételár fennmaradó részével rendelkezhet ténylegesen.

30 Végezetül meg kell állapítani, hogy a hatodik irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdése a) pontjának ezen értelmezése megfelel a Bíróságnak a fent hivatkozott Town & County Factors ügyben kifejtett értelmezésének.

31 E tekintetben – amint az a fent hivatkozott Town & County Factors ügyben hozott ítélet 29. és 30. pontjából kitűnik – a Bíróság megállapította, hogy a hatodik irányelvnek az általa a fent hivatkozott Glawe-ügyben hozott ítéletben alkalmazott értelmezése nem alkalmazható az olyan szolgáltatásra, mint amelyet a Town & County Factors ítélet alapjául szolgáló ügy keretében vitattak. Míg ugyanis az említett Glawe-ítélet alapjául szolgáló ügyben vitatott pénznyerő automatákat az jellemezte, hogy a jogszabályi kötelezettségeknek megfelelően azokat oly módon tervezték, hogy a játékosok tétjeinek egy meghatározott százaléka a számukra nyereményként kiosztásra kerüljön, és így e tétek technikailag és fizikailag elkülönüljenek azoktól a tétektől, amelyekkel az üzemeltető ténylegesen, a saját nevében rendelkezhet, addig az azon ügy tárgyát képező verseny esetében, amely az említett Town & County Factors ítélet meghozatalára alkalmat adott, nem állt fenn e két alapvető elemek egyike sem, így az ilyen típusú verseny szervezője szabadon rendelkezhetett a teljes beszédett részvételi díjjal.

32 Márpedig az olyan játék keretében, mint amely az alapügy tárgyát képezi, a szervezővel kapcsolatban pontosan az állapítható meg, hogy nem rendelkezhet szabadon a bingószelvények teljes vételárával, hiszen annak egy bizonyos – jogszabály által előzetesen meghatározott – százalékát köteles a játékosok számára nyereményként kiosztani.

33 Következésképpen az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a hatodik irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy bingószelvények olyan értékesítése esetén, mint amely az alapügy tárgyát képezi, a héa adóalapjába nem tartozik bele e szelvények vételárának a jogszabályban előzetesen meghatározott azon része, amelyet nyereményként a játékosoknak ki kell fizetni.

A második és a harmadik kérdésről

34 A kérdést előterjesztő bíróság a második és a harmadik kérdésével, amelyeket együttesen kell vizsgálni, lényegében azt kívánja megtudni, hogy a hatodik irányelv 17. cikkének (5) bekezdését és 19. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a héalevonási hányad számítására vonatkozóan a tagállamok előírhatják azt, hogy a bingószelvények vételárának az a jogszabályban előzetesen meghatározott része, amelyet nyereményként a játékosoknak vissza kell fizetni, részét képezi annak az árbevételnek, amelynek az említett 19. cikk (1) bekezdésében meghatározott tört nevezőjében kell szerepelnie.

35 Ahhoz, hogy erre a kérdésre válaszolni lehessen, először is emlékeztetni kell a hatodik irányelv tizenkettedik preambulumbekkezdésének a szövegére, amely szerint „[...] az adólevonás szabályait össze kell hangolni a beszédett adók tényleges nagyságát befolyásoló mértékben; [és] a levonható hányadot hasonló módon kell kiszámítani valamennyi tagállamban”.

36 Hozzá kell fűzni, hogy a hatodik irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdése a) pontjának a szövege egyértelmű, és e rendelkezés semmilyen mérlegelési mozgásteret nem hagy a tagállamok számára annak meghatározása tekintetében, hogy mit kell a vevő vagy a szolgáltatás igénybe vevője által az eladónak vagy a szolgáltatónak nyújtott ellenértéknek tekinteni.

37 Végezetül a Bíróság e tekintetben már megállapította, hogy a hatodik irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az, ha valamely tagállam bizonyos ügyletek esetében az ezen

irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontjában általános szabályként meghatározottól eltér? adóalap-meghatározási szabályt alkalmaz, miközben e tagállam nem folytatta le az ugyanezen irányelv 27. cikkében meghatározott eljárást az említett általános szabálytól való ilyen eltér? intézkedés bevezetésére vonatkozó engedély megszerzése érdekében (lásd ebben az értelemben a C-285/10. sz. Campsa Estaciones de Servicio ügyben 2011. június 9-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-5059. o.] 40. pontját).

38 Másodszor meg kell állapítani, hogy – amint az az els? kérdésre adott válaszból következik – az olyan helyzetben, mint amely az alapügy tárgyát képezi, a bingószelvények vételárának az a jogszabályban el?zetesen meghatározott része, amelyet nyereményként a játékosoknak ki kell fizetni, nem vonható be az adóalapba, és következésképpen az nem tekinthet? a játékszervez? árbevétele részének. Következésképpen az ennek megfelel? összegek nem szerepelhetnek azon tört nevez?jében, amely a hatodik irányelv 19. cikkének 1) bekezdése alapján az el?zetesen felszámított hea levonására vonatkozó hányad kiszámítására szolgál.

39 Következésképpen a második és a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a hatodik irányelv 17. cikkének (5) bekezdését és 19. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a héalevonásra vonatkozó hányad számítását érint?en a tagállamok nem írhatják el? azt, hogy a bingószelvények vételárának az a jogszabályban el?zetesen meghatározott része, amelyet nyereményként a játékosoknak vissza kell fizetni, részét képezi annak az árbevételnek, amelynek az említett 19. cikk (1) bekezdésében meghatározott tört nevez?jében kell szerepelnie.

A költségekr?

40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vev? felek számára a kérdést el?terjeszt? bíróság el?tt folyamatban lév? eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekr?l. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthet?k meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (els? tanács) a következ?képpen határozott:

1) **Az 1998. október 12-i 98/80/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó rendszer: egységes adóalap megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 11. cikke A. része (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy bingószelvények olyan értékesítése esetén, mint amely az alapügy tárgyát képezi, a hozzáadottérték-adó adóalapjába nem tartozik bele e szelvények vételárának a jogszabályban el?zetesen meghatározott azon része, amelyet nyereményként a játékosoknak ki kell fizetni.**

2) **A 98/80 irányelvvel módosított 77/388 hatodik irányelv 17. cikkének (5) bekezdését és 19. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a hozzáadottérték-adó levonására vonatkozó hányad számítását érint?en a tagállamok nem írhatják el? azt, hogy a bingószelvények vételárának az a jogszabályban el?zetesen meghatározott része, amelyet nyereményként a játékosoknak vissza kell fizetni, részét képezi annak az árbevételnek, amelynek az említett 19. cikk (1) bekezdésében meghatározott tört nevez?jében kell szerepelnie.**

Aláírások

* Az eljárás nyelve: spanyol.